

במרחב

(המשך מעמוד 7)

הביקור, שנועד לחבב את פייצל על האמריקאים, הפך לפתע נושא למחלוקת חריפה. נשיא ועד הפעולה לקירוב ערבי-אמריקאי הבריק למלך, לבל ינחת בנמלה התעופה על שם ג'ון קנדי, אלא בנמל שמחוץ לשטח מדינת ניו-יורק, ולטוס בהליקופטר משם לבניין האו"ם — כדי לא לבקר ב"תל-אביב של האוקיינוס האטלנטי".

קאהיר צוהרת. מבוכת הסטייט דיפרטמנט היתה מובנת, וכן כעסו של הנשיא ג'ונסון. סיבת רוגזה של השגרירות הישראלית היתה פחות ברורה.

כאשר רמזה סוכנות-ידועות, כי השגרירות בעצם שמחה על התקרית, באה הכחשה ישראלית נועזת. ובצדק: שכן התקרית "היהודית" פגעה באינטרסים של ממשלת ישראל. כי ירושלים תומכת בשקט אך בהתלהבות בתוכניות המלך פייצל, בדבר הקמת הברית המוסלמית. היא מעוניינת לראותו מתייצב בראש גוש אנטי-נאצרי, וביקורו בארצות-הברית נועד, בין השאר, לתרום למאמץ זה.

על כן צהל ראדיו קאהיר. הוא הירבה לתאר את העלבון שהוטח בפני המלך פייצל על-ידי ניו-יורק, יעץ לו לשוב לארצו בלי להתמהמה שם לשם טיפול בעניינים כמו הברית האיסלמית.

עיראק

הנצחון באופק

המשלחת הכורדית, שהגיעה בשבוע שעבר לבגדאד, נועדה — לדברי ההודעה הרשמית — רק לנחם את הנשיא עבד-אל-רחמאן עארף על מות אחיו, ולברכו על בחירתו. מכיוון שעברו יותר מחודשיים מאז התאונה בה ניספה הנשיא עבד-אל-טלאם, ניראה כי ההודעה הרשמית הסתירה משהו חשוב יותר. ביחוד לאור העובדה, שבראש המישלחת בת שני הכורדים עמד ג'אל אל-טלבאני, מנהיג המפלגה הכורדית הדמוקראטית. הנח"שב לאיש מספר שניים של המרד וליוורשו הכמעט-בטוח של מוסטפה אל-ברזאני הנוק. בגדאד עצמה לא ניסתה להסתיר את המטרה האמיתית, שכן למחרת ההודעה הראשונה שידרה תחנת-השידור הממשלתית הודעה של הנשיא עארף, האמרת כי כל העיראקים הם אחים, וכי "החוקה הזמנית העיראקית מכירה בזכויות הלאומיות של העם הכורדי, והכרה זו תאושר על-ידי החוקה שתקבל בעתיד".

"אנו מקחים שיבוא קץ למלחמת-האחים", היתה תשובת שני הכורדים.

קודם — ערבויות. במשך השבוע ש-חלף מאז, ערך אל-טלבאני מספר פגישות בבגדאד, כשמדי פ עם מפרסמים העתון נים העיראקיים העריכות אופטימיות לגבי פתרון הבעיה הכורדית בשלום. אחרי שנות מלחמה, בהן סבל הצבא העיראקי מפלות קשות, ניראה כי בג'דאד הגיעה למסקנה שאין לה ברירה אלא להעניק לכורדים את הזכויות שהם דורשים.

השאלה הייתה: עד היכן מוכנה ממשלת עיראק להיכנע? הכורדים מצידם היו מוכנים לחתור על הדרישה של כינון מדינה כורדית עצמאית; אבל הם עמדו בתוקף על דרישותיהם למינהל פנימי עצמאי, לעידוד השפה והתרבות הכורדיות, ולהפניית חלק חשוב מהכנסות הנפט המופק בצפון עיראק לפיתוח האזור הכורדי.

לשליחים הכורדיים, נידמה היה כי תנאים אלה יתקבלו. אולם כאשר הציעה בגדאד, כי אל-ברזאני בעצמו יבוא לסיכום המשא-ומתן, נתקלו בסירוב. כי המנהיג הזקן כבר התנסה במספר נסיונות קודמים לפתור את הבעיה במשא-ומתן. כמה פעמים כבר הגיע להסכם סופי וכחוב עם ממשלת בגדאד, ותמיד נותר רק צעד פרמאלי: אישור על-ידי בית-הנבחרים. ותמיד לא ניתן האישור. על כן השיב אל-ברזאני: ייתנו תחילה ערבויות, שההסכם יבוצע. רק לאחר מכן יתן הוראה לחיליו לפרוק את נשקם. היתה זו עמדתו של מנהיג הסבור כי הנצחון באופק.



טלבאני

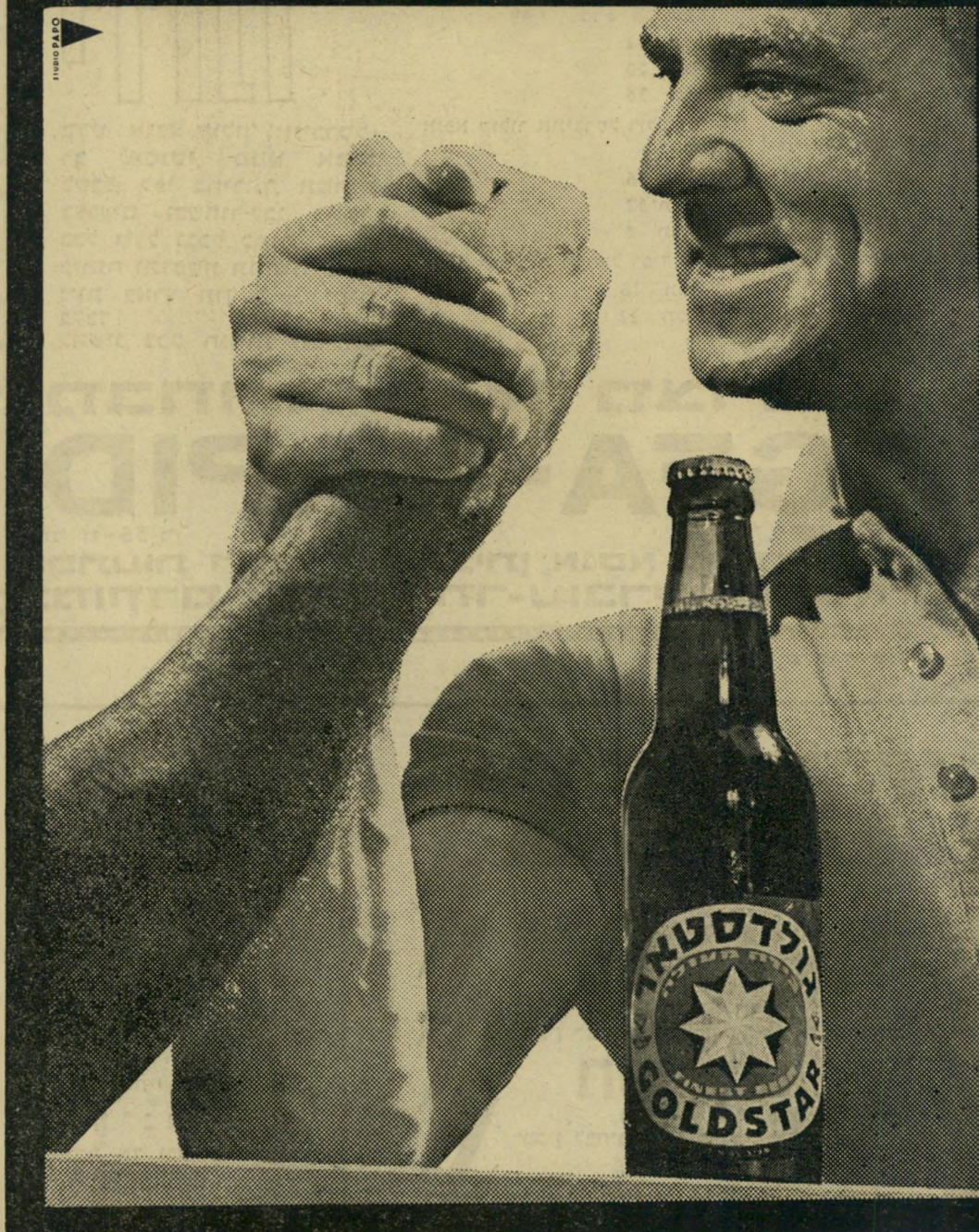


תנו לגבר

תנו לגבר — הראוי לשמו — את הבירה הראויה לשמה — „גולדסטאר”. מרווה צמאון ומשיבה נפש.



גולדסטאר



צילום קרו-קדרון